

Nærmere, Gud, til dig,
nærmere dig!
Er det end korsets vej,
du viser mig,
altid dog synger jeg:
Nærmere, Gud, til dig,
nærmere dig!

Om sent i sorgens stund
ensom jeg går
og har til leje kun
stenen så hård,
drømmen dog bærer mig
nærmere, Gud, til dig,
nærmere dig.

Opladt mit øje ser
stigen til Gud
og gennem alt, hvad sker,
sendt på dit bud
engle, som vinker mig
nærmere, Gud, til dig,
nærmere dig.

Her er, med Himlens håb,
Betel for mig:
stenen i tårers dåb
salver jeg dig,
frejdig går frem min vej
nærmere, Gud, til dig,
nærmere dig.

Og er for sidste gang
striden forbi,
sjælen til Himmel-vang
løfter sig fri.
Evig da jubler jeg
hjemme, min Gud, hos dig,
hjemme hos dig.

England Sarah Adams 1841

Henry Ussing 1881